



Ref: CP 12/19

Al Saló de Cent de la Casa de la Ciutat de Barcelona, el QUINZE de JUNY de DOS MIL DINOÜ, s'hi reuneixen els Ims. Srs. i les Imes. Sres. Elisenda Alamany Gutiérrez, Maria Rosa Alarcón Montañés, Elsa Artadi Vila, Eloi Badia Casas, Montserrat Ballarín Espuña, Maria Magdalena (Marilén) Barceló Vereja, Eva Baró i Ramos, Albert Batlle Bastardas, Montserrat Benedí, Laia Bonet Rull, José Bou Vila, Maria Buhigas i San José, Jordi Castellana i Gamisans, Ada Colau Ballano, Jaume Collboni Cuadrado, Celestino Corbacho Chaves, Jordi Coronas i Martorell, David Escudé Rodríguez, Joaquim Forn Chiariello, Maria Luz Guilarte Sánchez, Ernest Maragall i Mira, Francesc Xavier Marcé Carol, Margarita Marí Klose, Jordi Martí i Galbis, Jordi Martí Grau, Lucía Martín González, Ferran Mascarell i Canalda, Neus Munté Fernández, Eva Parera Escrichs, Laura Pérez Castaño, Miquel Puig i Raposo, Jordi Rabassa Massons, Oscar Ramírez Lara, Janet Sanz Cid, Gemma Sendra i Planas, Marc Serra Solé, Francisco (Paco) Sierra López, Joan Subirats Humet, Gemma Tarafa Orpinell, Manuel Valls Galfetti, Max Zañartu i Plaza tots els quals han lliurat anteriorment la respectiva credencial de Regidores i Regidors electes d'aquest Ajuntament a la Secretaria General de la Corporació.

En compliment del que disposen els articles 195.2 de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim Electoral General, i 37,2 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les Entitats locals, prego al Regidor electe de més edat i no candidat a l'Alcaldia, Sr. Celestino CORBACHO CHAVES, i al Regidor electe de menor edat, Sr. Max ZANARTU i PLAZA, que s'acostin a aquesta presidència per tal de, conjuntament amb aquest secretari, constituir la Mesa d'Edat, a fi i efecte d'iniciar la sessió de constitució de la Corporació Municipal de la Ciutat de Barcelona.

Constituïda la Mesa d'edat pels Regidors esmentats, juntament amb el Secretari General de la Corporació, el Sr. President declara oberta la sessió a les disset hores i vuit minuts.

El Sr. Secretari General manifesta que La Junta Electoral de Zona de Barcelona, presidida per l'Il·lustríssim Sr. Jorge Vergara Aranda, en data de 2 de juny de 2019 ha estès acta de proclamació dels resultats de les eleccions municipals celebrades el dia 26 de maig de 2019. Acta de proclamació de resultats que, de conformitat amb el que disposa l'art. 108.5 de la Llei Orgànica del Règim Electoral General, esmenta expressament, el nombre d'electors, de votants, els vots a candidatures, els vots vàlids, els vots nuls, els vots en blanc, el nombre de vots i regidors obtinguts per cada candidatura així com la relació nominal dels electes per al municipi de Barcelona, segon el resum següent :

Nombre d'electors:.....	1.142.444
Nombre de votants:.....	756.022
Nombre de vots a candidatures:.....	751.808
Nombre de vots vàlids:.....	754.443

Nombre de vots nuls:.....1.540

Nombre de vots en blanc:.....2.635

Candidatura	Vots	Regidors
Esquerra Republicana de Catalunya - Ernest Maragall Alcalde + Bcn - Nova - Acord Municipal	161.189	10
Barcelona En Comú - En Comú Guanyem	156.493	10
Partit dels Socialistes de Catalunya-Compromís per Barcelona-Units Candidatura de Progrés	138.885	8
Barcelona pel Canvi-Ciutadans	99.452	6
Junts	79.280	5
Partit Popular / Partido Popular	37.786	2
Candidatura d'Unitat Popular Capgirem Barcelona- Alternativa Municipalista	29.318	-
Barcelona és Capital - Primàries	28.253	-
Vox	8.751	-
Partit Animalista contra el Maltractament Animal- PACMA	6.181	-
Els Verds Ecopacifistes	1.891	-
Fuerza Ciudadana- Força Ciutadana	1.197	-
Unidos Si	501	-
Escons en Blanc (Escaños en Blanco)	432	-
Convergents	379	-
Partit Comunista del Poble de Catalunya	373	-
Partido Demócrata Social Jubilados Europeos	313	-
Actua	303	-
Partit Família i Vida	215	-
Per un Món més Just	195	-

Partit Llibertari	144	-
Falange Española de las J.O.N.S.	132	-
dCIDE (DE CENTRO IZQUIERDA DE ESPAÑA)	93	-
Nosotros Partido de la Regeneración Social	47	-

D'acord amb els resultats reflectits, la Junta Electoral de Zona ha Proclamat Regidores i Regidors electes els candidats següents:

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA - ERNEST MARAGALL
ALCALDE + BCN - NOVA - ACORD MUNICIPAL (ERC + BCN - NOVA -
AM)

1. ERNEST MARAGALL I MIRA
2. ELISENDA ALAMANY I GUTIÉRREZ
3. MIQUEL PUIG I RAPOSO
4. MONTSERRAT BENEDÍ I ALTÉS
5. JORDI CORONAS I MARTORELL
6. EVA BARÓ I RAMOS
7. GEMMA SENDRA I PLANAS
8. MAX ZAÑARTU I PLAZA
9. MARIA BUHIGAS I SAN JOSE
10. JORDI CASTELLANA I GAMISANS

BARCELONA EN COMÚ - EN COMÚ GUANYEM (BARCELONA EN
COMÚ-ECG)

1. ADA COLAU BALLANO
2. JOAN SUBIRATS HUMET
3. JANET SANZ CID
4. LAURA PÉREZ CASTAÑO
5. JORDI MARTÍ GRAU
6. LUCÍA MARTÍN GONZÁLEZ
7. ELOI BADIA CASAS
8. JORDI RABASSA MASSONS
9. MARC SERRA SOLÉ
10. GEMMA TARAFÀ ORPINELL

PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-COMPROMÍS PER
BARCELONA-UNITS-CANDIDATURA DE PROGRÉS (PSC-CP)

1. JAUME COLLBONI CUADRADO
2. LAIA BONET RULL
3. ALBERT BATLLE BASTARDAS (Independent)
4. MONTSERRAT BALLARÍN ESPUÑA
5. DAVID ESCUDE RODRIGUEZ
6. MARGARITA MARÍ KLOSE

7. FRANCESC XAVIER MARCE CAROL
8. MARIA ROSA ALARCON MONTAÑES

BARCELONA PEL CANVI-CIUTADANS (BCN Canvi-Cs)

1. MANUEL VALLS GALFETTI
2. MARIA LUZ GUILARTE SANCHEZ
3. CELESTINO CORBACHO CHAVES
4. EVA PARERA ESCRICHES
5. FRANCISCO SIERRA LOPEZ (PACO)
6. MARIA MAGDALENA BARCELO VERA (MARILEN)

JUNTS (JUNTS)

1. JOAQUIM FORN CHIARIELLO
2. ELSA ARTADI VILA
3. NEUS MUNTÉ FERNÁNDEZ
4. FERRAN MASCARELL I CANALDA
5. ALBERT CIVIT FONS

PARTIT POPULAR /PARTIDO POPULAR (PP)

1. JOSÉ BOU VILA (Independent)
2. ÓSCAR RAMÍREZ LARA

Amb posterioritat a l'acta de proclamació de resultats, el Sr. Albert CIVIT FONS, de la candidatura Junts (Junts), ha formalitzat la seva renúncia a la condició d'electe davant la Junta Electoral de Zona, la qual ha expedit la corresponent credencial a favor del següent candidat de dita llista, Sr. Jordi MARTÍ i GALBIS.

El President fa avinent que el Secretari General de la Corporació l'informa que totes les regidores i els regidors electes han presentat la credencial expedida per la Junta Electoral de Zona i que, de conformitat amb l'article 75 de la Llei 7/1985, tots han presentat a la Secretaria general les preceptives declaracions per a la seva inscripció al Registre d'Interessos de l'Ajuntament de Barcelona.

El Secretari indica que tots el Regidors i Regidores han estat informats i informades que, el règim d'incompatibilitats que els hi és d'aplicació, és l'establert als articles 6, 7, 177 i 178 de la Llei Orgànica del Règim Electoral General i que, en cas de concórrer alguna de les possibles causes, han de donar compliment al que estableix l'article 8 del Reglament Orgànic Municipal i a l'article 10 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals.

El Sr. President anuncia que, tot seguit, els Regidors i Regidores electes han de prestar jurament o promesa de compliment fidel de les obligacions del càrrec de conformitat amb l'article 108.8 de l'esmentada Llei orgànica del Règim Electoral General, en relació al Reial decret 707/1979, de 5 d'abril.

Conseqüentment, el President els formula la pregunta següent:

Jureu o prometeu per la vostra consciència i honor complir fidelment les obligacions del càrrec de Regidor/a de l'Ajuntament de Barcelona amb lleialtat al Rei, i respectar i fer respectar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Carta Municipal de Barcelona?

Els Regidors i les Regidores electes són cridats pel Secretari, un per un per ordre alfabètic, i, dempeus, contesten:

Elisenda Alamany Gutiérrez: Prometo per imperatiu legal, servir la ciutadania de Barcelona i els mandats del poble de Catalunya pels drets, les llibertats i la justícia social.

Maria Rosa Alarcón Montañés: Sí, prometo.

Elsa Artadi Vila: Ho prometo per imperatiu legal, i amb lleialtat al mandat democràtic i al poble de Catalunya; i amb el meu compromís per la llibertat dels presos i de les preses polítiques i el retorn dels exiliats i les exiliades.

Eloi Badia Casas: Prometo per imperatiu legal, al servei de veïns i veïnes i en defensa de drets i llibertats.

Montserrat Ballarín España: Sí, ho prometo.

Maria Magdalena (Marilén) Barceló Vereja: Sí, ho juro.

Eva Baró i Ramos: Prometo per imperatiu legal, i prometo servir la ciutadania de Barcelona, seguir els mandats del poble de Catalunya i defensar la justícia social, els drets i les llibertats.

Albert Batlle Bastardas: Sí, ho prometo.

Montserrat Benedí i Altés: Prometo per imperatiu legal, i prometo servir la ciutadania de Barcelona i els mandats del poble de Catalunya pels drets, les llibertats i la justícia social.

Laia Bonet Rull: Sí, ho prometo.

José Bou Vila: Sí, juro.

Maria Buhigas i San José: Prometo per imperatiu legal, i prometo servir la ciutadania de Barcelona i els mandats del poble de Catalunya pels drets, les llibertats i la justícia social.

Jordi Castellana i Gamisans: Prometo per imperatiu legal, i prometo servir la ciutadania de Barcelona i els mandats del poble de Catalunya en favor de la defensa dels drets, les llibertats i la justícia social.

Ada Colau Ballano: Sí, prometo per imperatiu legal, i em comprometo amb els veïns i les veïnes de Barcelona a seguir treballant perquè Barcelona sigui una ciutat d'esperança, més justa, democràtica i feminista.

Jaume Collboni Cuadrado: Sí, ho prometo.

Jordi Coronas i Martorell: Prometo per imperatiu legal, i prometo servir la ciutadania de Barcelona, el mandat del poble de Catalunya i per defensar els drets, les llibertats i la justícia social.

David Escudé Rodríguez: Sí, ho prometo.

Joaquim Forn Chiariello: Ho prometo per imperatiu legal, amb lleialtat al mandat democràtic i al poble de Catalunya.

Maria Luz Guilarte Sánchez: Si, lo juro.

Ernest Maragall i Mira: Sí, ho prometo per imperatiu legal, per servir a la ciutadania de Barcelona, per respectar el mandat del poble de Catalunya en defensa dels drets, les llibertats i la justícia social.

Francesc Xavier Marcé Carol: Sí, ho prometo.

Margarita Mari Klose: Sí, ho prometo.

Jordi Martí i Galbis: Sí, ho prometo per imperatiu legal, amb lleialtat al mandat democràtic i al poble de Catalunya, i el meu compromís amb el retorn dels exiliats i la llibertat dels presos polítics.

Jordi Martí Grau: Sí, prometo per imperatiu legal.

Lucía Martín González: Sí, prometo per imperatiu legal, i per defensar el dret a l'habitatge dels veïns i les veïnes de la ciutat.

Ferran Mascarell i Canalda: Sí, ho prometo, amb lleialtat al mandat democràtic del poble de Catalunya, i ho faré amb el compromís de lluitar pel retorn dels nostres exiliats i exiliades, per la llibertat dels nostres presos i preses, i ho faré al servei de Barcelona.

Neus Munté Fernández: Sí, ho prometo per imperatiu legal, amb lleialtat al mandat democràtic i al poble de Catalunya amb el compromís per la llibertat dels presos i les preses polítiques, el retorn dels exiliats i les exiliades, i al servei de Barcelona.

Eva Parera Escrichs: Sí, ho juro.

Laura Pérez Castaño: Sí, prometo per imperatiu legal i per un feminisme per al 99%.

Miquel Puig i Raposo: Sí, ho prometo, amb la mateixa convicció i pels mateixos motius que fa molts anys em vaig veure obligat a jurar lleialtat als Principis fonamentals del Movimiento Nacional.

Jordi Rabassa Massons: Sí, prometo per imperatiu legal, i em comprometo a treballar amb els veïns i els veïnes per la justícia social i la defensa de tots els dret i llibertats.

Oscar Ramírez Lara: Sí, ho juro.

Janet Sanz Cid: Sí, prometo per imperatiu legal, i seguir defensant el bé comú a la ciutat de Barcelona, i em comprometo a posar-la al servei dels veïns i les veïnes.

Gemma Sendra i Planas: Sí, ho prometo per imperatiu legal, per servir a la ciutadania de Barcelona, complir lleialment amb el mandat del poble de Catalunya i defensar els drets, les llibertats, la democràcia i la justícia social.

Marc Serra Solé: Sí, ho prometo per imperatiu legal, i per la justícia social i per la defensa dels drets i llibertats dels veïns i veïnes d'aquesta ciutat.

Francisco (Paco) Sierra López: Sí, juro.

Joan Subirats Humet: Sí, ho prometo per imperatiu legal, i al servei de Barcelona i per la defensa dels béns comuns.

Gemma Tarafa Orpinell: Sí, prometo per imperatiu legal, i prometo seguir treballant per revertir desigualtats, per la justícia social i pels drets i les llibertats.

Manuel Valls Galfetti: Sí, ho prometo.

Max Zañartu i Plaza: Sí, prometo per imperatiu legal, i per servir la ciutadania de Barcelona i el mandat del poble de Catalunya, els drets, les llibertats i la justícia social.

Celestino Corbacho Chaves: Sí, prometo.

Una vegada complerts tots els tràmits preceptius, el President de la Mesa d'Edat, en exercici de les facultats que atorga la legislació vigent, **PROCLAMA FORMALMENT CONSTITUÏDA LA CORPORACIÓ MUNICIPAL DE LA CIUTAT DE BARCELONA.**

El Sr. President anuncia que seguidament es procedirà a l'elecció de l'Alcalde o l'Alcaldesa i recorda que, de conformitat amb l'article 196 de la Llei Orgànica del Règim Electoral General només poden ser candidats els caps de llista de cada candidatura i pregunta si algun d'ells retira la seva candidatura.

El Secretari General indica que, en funció de les respostes anteriors, seran candidats i candidates a Alcalde o Alcaldesa a l'Ajuntament de Barcelona la Ima. Sra. i els Ims. Srs. Ernest Maragall i Mira, Ada Colau Ballano, Joaquim Forn Chiariello i José Bou Vila; i que la votació serà secreta mitjançant papereta en la que hauran d'escriure el nom del candidat o de la candidata a qui desitgen votar i que introduiran a l'urna preparada a l'efecte en aquesta Mesa presidencial.

Tot seguit, el Secretari crida un per un i per ordre alfabètic els regidors i les regidores, llevat de les de la Mesa d'Edat, que voten en darrer terme i en ordre invers a la seva edat.

Acabada la votació, es procedeix a l'escrutini dels vots emesos, llegint el vocal de la Mesa cadascuna de les paperetes, les quals lliura després als altres membres de la Mesa, i es verifica, tot seguit, el recompte de vots.

El Secretari proclama el resultat de la votació:

Sra. Ada Colau Ballano.....	21
Sr. Ernest Maragall i Mira.....	15
Sr. Joaquim Forn Chiariello.....	---
Sr. José Bou Vila.....	2
Vots en blanc.....	3

En virtut d'aquests resultats i, havent obtingut la candidatura presentada per la Ima. Sra. Ada COLAU BALLANO 21 vots, que és la majoria absoluta dels membres de dret de la Corporació, de conformitat amb l'article 196 b) de la Llei Orgànica del Règim Electoral General, la Presidència PROCLAMA la Ima. Sra. Regidora Ada COLAU BALLANO com a Alcaldessa electe/a de Barcelona.

L'Excma. Sra. Ada COLAU BALLANO respon afirmativament.

S'atansa a la taula presidencial i amb la mà sobre un exemplar de la Constitució, de l'Estatut d'Autonomia i de la Carta Municipal de Barcelona que hi ha damunt la taula, manifesta:

"Prometo per la meva consciència i honor complir fidelment les obligacions del càrrec d'Alcaldessa de Barcelona amb lleialtat al Rei, i respectar i fer respectar la Constitució i l'Estatut de Catalunya i la Carta Municipal de Barcelona".

La Sra. COLAU, entre els aplaudiments dels presents, rep de mans del President de la Mesa d'Edat la vara de comandament; pren possessió del càrrec d'Alcaldessa de Barcelona i passa a ocupar, acompanyada del Secretari General, la Presidència del Plenari del Consell Municipal, que és abandonada pels components de la Mesa d'Edat, els quals s'incorporen als respectius escons.

La Sra. ALCALDESSA, després d'anticipar les gràcies per l'elecció, cedeix la paraula als Caps de llista de les diferents candidatures, per ordre creixent del nombre de sufragis obtinguts, perquè expliquin el seu posicionament.

Intervé en primer lloc Intervé a continuació l'Im. Sr. José BOU VILA, de la candidatura del Partit Popular / Partido Popular, que pronuncia el discurs següent:

“Abans de començar la meva intervenció, Sr. Secretari General, volia fer una senzilla pregunta. Després de la carta que vam rebre –i vostè ho sap, segurament– el 10-6-19, de la Junta Electoral Central que acaba dient: *“solamente pueden reputarse válidas aquellas fórmulas que expresadamente manifiesten la voluntad incondicionada de acatar la Constitución”*. Pregunto si vostè ho tenia present això, Sr. Secretari General; perquè he sentit aquí de tot, floritures de tots colors i, senzillament, no ho acabo d'entendre; potser és que encara no sóc polític... Com a empresari sé que les coses s'han de complir, i sé que la democràcia no és una ideologia sinó un procediment; i quan aquest procediment no es respecta, malament rai, després.

Senyores i senyors, molt bona tarda a tothom.

És un honor per a mi dirigir-me a tots vostès avui en aquest Saló de Cent. És la segona vegada que hi sóc. També, en nom del meu company i regidor, Oscar

Martínez, que tant m'ha recolzat des del Partit Popular, i de tota la candidatura que vaig encapçalar, i dels milers de votants del PP que m'han votat.

Primer de tot vull felicitar a la Sra. Ada Colau per la seva elecció, i li dic de tot cor. Vostè em va dir una vegada que la seva Barcelona era diferent de la meua, i és veritat, però hi ha molta gent que encara la té més diferent a mi que la seva. Per tant, estic content i satisfet del que avui ha passat aquí, cregui'm.

Nosaltres hem presentat la nostra candidatura perquè creiem que les dues opcions que aspiraven a l'alcaldia corresponen a una evolució que ha estat negativa, en general negativa, per a Barcelona. El populisme d'esquerra i el separatisme han posat a prova la capacitat de la ciutat de resistir, i ha resistit bé, aquesta ciutat que té empenta; fent front a tots els obstacles que s'ha anat trobant i podent mirar el futur amb optimisme; les empreses, els comerços, els negocis i les indústries no ho han passat gota bé, però encara aguantem i donem feina.

Volem aportar el nostre gra de sorra a la governabilitat i al benestar de la gent, defensant coses molt importants i senzilles com la desregulació, la simplicitat administrativa, la rebaixa fiscal, el respecte al marc constitucional i la lliure elecció de la llengua; en definitiva, la llibertat en majúscules; que dintre de la llei es pugui fer el que cadascú vulgui i desitgi, que se li permeti.

A més llibertat, més Barcelona.

No hi ha debat entre ajudar immigrants o no, la humanitat i la solidaritat van de la mà del respecte a la llei, i de la lluita contra les màfies. No s'ha d'escollir entre el català i el castellà, les dues llengües són igual de nostres, en igualtat, que esculli cadascú la llengua que vulgui utilitzar. Fan falta les dues; Barcelona i Catalunya sense les dues llengües no seria el que és, seria una altra cosa.

No existeix el dubte entre l'escola pública, la privada i la concertada, sols existeix l'obligació de l'administració de garantir la llibertat d'elecció de les famílies, i la qualitat de l'ensenyament i dels seus equipaments.

No hi ha debat entre els que tenen dificultats per accedir a una llar i els ocupes, no hi pot haver debat aquí. Les polítiques socials no es poden fer d'acord amb menystenir els drets d'aquells que paguen els impostos per fer precisament aquelles polítiques socials; pagant impostos i generant riquesa fem política social.

El fracàs del populisme ha sigut evident; hem tingut un rànquing que ens ha fet mal cada dia a Barcelona; cada dia vint-i-set famílies han estat desnonades; la ciutat que ha tingut més desnonaments d'Espanya.

La solució no és l'ocupació il·legal, la solució és crear més habitatge públic, ho hem dit per activa i per passiva; no dir, sinó fer.

Hem de posar fi a la venda ambulat il·legal als carrers de Barcelona; ajudar les persones explotades per xarxes de màfies. Jo he parlat amb elles i, creguin-me, aquesta gent està explotada. No els podem treure d'avui per demà i convertir-los en delinqüents, hem de buscar la solució. Perquè no pot ser que els comerços pateixin com estan patint i es facin càrrec del problema pel seu compte.

Promoció de la ciutat és generar ocupació, pensar en el futur. Des de l'Assemblea Nacional de Catalunya, i des de la mateixa Cambra de Comerç, segurament, s'ha dit que no calia que les empreses que han marxat tornin; que han marxat per culpa d'un procés separatista. Nosaltres creiem el contrari, que des de l'Ajuntament s'ha de promoure la pau institucional i el respecte a la llei; s'ha de ser actiu amb la creació d'un marc econòmic i social que faci que aquelles empreses que han marxat tornin; perquè el seu retorn és més creixement, més ocupació, mirar pel futur de la gent. Que tornin les empreses!, però per això cal estabilitzar Barcelona i Catalunya, hi ha d'haver una seguretat jurídica que avui per avui no tenim.

No hi ha un debat entre república i monarquia; i això ho repeteixo: no hi ha un debat entre república i monarquia, no hi és, malgrat que hi hagi polítics que puguin tenir interès amb una cosa o amb l'altra. El rei d'Espanya, Felip VI, és el nostre rei, també és el rei dels catalans, creguin-me, de la gran majoria dels catalans; que no diem res, que estem callats moltes vegades; no diem res de la república, no diem res de ningú, però la majoria acceptem allò que creiem que ha anat prou bé per a Catalunya i per a Espanya.

I per normalitzar aquesta Barcelona continuaré en aquell idioma que, aquí fora, es fa servir molt.

Desde el ayuntamiento de Barcelona es preciso que nos dirijamos de forma clara a todos aquellos que creen que las calles y las Instituciones siempre serán suyas; al Sr. Torra, a los CDR, al Sr. Puigdemont, al Sr. Junqueras els hem de dir que prou, que s'ha acabat, que la Barcelona és de tots i per a tots i que hi cap tothom, no és d'ells, és de tots i això és una realitat; això és la llibertat, senyors i senyores. I Barcelona ha de seguir el que sempre ha estat: una gran ciutat cosmopolita; creguin-me, no ens deixem *avasallar*, diem el que creguem oportú, opinem.

La ciudad de Barcelona debe ser un lugar de convivencia, de respeto de paz, de prosperidad; un escenario donde no haya manifestaciones de rechazo, con separación de poderes, sin concentraciones que coaccionan a la policía, a los jueces, a funcionarios por el mero hecho de cumplir con su cometido; no es estar subyugados por una ideología totalitaria, que tengamos esta libertad.

El Ayuntamiento no debe tener límites en su preocupación integral, la vida de los barceloneses, la seguridad, el trabajo, la movilidad; no tenemos que ser ajenos a nada, tenemos que ser exigentes tanto con nosotros mismos como con la administración de la Generalitat, i también la del Estado. Todos los que estamos aquí debemos tener claro que el Ayuntamiento no es el objetivo en sí mismo, el objetivo es la ciudad y, sobre todo, la gente de Barcelona. Esto lo tienen claro todos los funcionarios de esta casa, en especial los uniformados, la Guardia Urbana, que los últimos años ha tenido un trabajo difícil con un gobierno municipal a la contra, y esto debe cambiar; tenemos la esperanza que cambie.

Todos los indicadores dicen que antes que acabe este año el PIB de nuestra ciudad hermana y competidora, que es Madrid, nos habrá alcanzado, i la Comunidad de Madrid a Catalunya. La Generalitat está contribuyendo enormemente, de forma activa, al perjuicio a la economía i a la convivencia en Catalunya. Nuestra apuesta es que el ayuntamiento de Barcelona sea motor para revertir esta situación, que no tenga color político, pero si pinceladas políticas y que quepa todo el mundo en él.

Quién ha propiciado esta situación es el populismo de izquierdas y el movimiento separatista; el coste de estas políticas erráticas e irresponsables ha causado la pérdida de decenas de miles de puestos de trabajo; según el BBVA se han perdido treinta mil puestos de trabajo, sueños rotos y esperanzas de futuro para muchos barceloneses.

Creo en la Barcelona que mira su historia con orgullo; el recibimiento de Colón, el paso del Quijote, el primer tren, la Exposición Universal e Internacional, las Olimpiadas del 92; y la que quiere liderar a España i mirar de tú a tú a Europa con orgullo.

Termino con las palabras de un alcalde que, quizás, fue el que más ha sufrido en los últimos trescientos años, un Conseller en Cap, aquí, en el Saló de Cent, no en la Diputació del General de Catalunya, en una ciudad en una situación como la de 1714, enzarzada en un conflicto, que tiene calles teñidas de sangre; y en aquel momento dice las grandes palabras históricas y las grandes verdades de Barcelona,

porqué era momento de decir la verdad, porqué nos quedaba muy poco. Estoy hablando de Rafael de Casanova, ese gran catalán y “españolazo”, que dijo exactamente estas palabras: “Todos, como verdaderos hijos de la patria, amantes de la libertad, acudirán a sus lugares señalados a fin de derramar gloriosamente su sangre y su vida por el Rey, por su honor, por la patria y por la libertad de toda España.”

Estos eran los catalanes del 1714, aquí, en el Consell de Cent, en la ciudad de Barcelona, en el Ayuntamiento de Barcelona.

Señoras y señores, muchísimas gracias. Y termino como siempre: Visca Barcelona!, Visca Catalunya!, y Viva España!”.

Seguidament pren la paraula l’Im. Sr. Joaquim FORN i CHIARIELLO, de la candidatura Junts, que pronuncia el discurs següent:

“En primer lloc, les meves primeres paraules vull que siguin per a l’Alcaldessa, de felicitació per la seva reelecció.

Consellers, Conselleres, Delegada, Síndic de Greuges, Síndica de Barcelona, autoritats.

No puc començar la meva intervenció sense tenir un record pels meus companys i companyes que són a l’exili; pel President Carles Puigdemont, els Consellers Comín, Serret, Puig i Ponsatí; per tots els exiliats i represaliats, i d’una manera molt especial pels amics Jordi Sànchez, Jordi Cuixart, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Carme Forcadell, Dolors Bassa, Jordi Turull i Josep Rull, companys amb els qui fa molts mesos, com vostès saben, comparteixo presó.

Dimecres, quan m’acomiadava, tots ells em van desitjar molta sort, i em van demanar que us traslladés el seu agraïment per la vostra solidaritat i suport; l’agraïment per transmetre’ns tanta força durant aquests llargs mesos. Gràcies per les vostres cartes, i gràcies per l’estima que hem rebut de tots vosaltres.

Sé que aquest vespre, des de les seves cel·les, seguiran les notícies d’aquest acte, i comprovaran amb satisfacció que Barcelona i Catalunya no els oblida.

Permeteu-me, també, que faci una breu referència personal. Avui és un dia molt especial per a mi. El juliol de 2017 m’acomiadava del Plenari de l’Ajuntament, després d’haver exercit com a regidor durant disset anys. L’acte d’avui em permet retrobar-me amb la meva família, amb molts amics i amigues, companys i companyes amb qui he compartit projectes, companys d’altres formacions polítiques amb qui m’uneix l’estimació per Barcelona, i la voluntat de fer una ciutat millor; treballadors i treballadores de l’Ajuntament, que han fet de la gestió pública una veritable vocació de servei; representants d’entitats, i tantes i tantes persones compromeses amb Barcelona i amb la seva gent.

I estic content, també, perquè avui em puc acomiadar des del Saló de Cent de l’ajuntament de Barcelona d’una persona que sempre he estimat, més que un amic, que va ser el nostre alcalde durant quatre anys, Xavier Trias, a qui aprofita per saludar i fer-li una forta abraçada. Moltes gràcies, Xavier!

Avui, gairebé dos anys després d’aquell comiat, torno a entrar a l’Ajuntament; no ho faig com hauria volgut, en llibertat, com qualsevol ciutadà, però sí que m’acompanya el sentiment i la satisfacció del deure fet, de l’acompliment dels compromisos polítics que vaig prendre amb la ciutadania.

Malgrat l’alt preu que estic pagant, torno a l’Ajuntament ple de satisfacció i les conviccions fermes.

El Consistori acaba de votar una nova alcaldessa; com deia, vagi per endavant la meua felicitació i tot el meu respecte institucional. Vostè accedeix al càrrec legítimament.

Junts per Catalunya ha votat la candidatura encapçalada per Ernest Maragall per dos motius: ha estat la llista més votada per la ciutadania i és una de les candidatures amb qui tenim més punts d'acord programàtic sobre el model de ciutat.

Des del respecte que li he manifestat, sí que vull fer-li algunes consideracions. Crec que ha comès un gran error en no respectar la llista més votada. Tothom sap com ha aconseguit els vint-i-un vots que necessita per esdevenir alcaldessa; vostè és alcaldessa gràcies als vots d'un partit que ha situat com a primer objectiu evitar de totes totes que Barcelona tingui un alcalde independentista; i vostè s'ha prestat a facilitar-ho.

Aquesta no és una decisió que es pren exclusivament entre els partits d'aquest consistori, va més enllà. Vostè sap tan bé com jo que respon a una operació política, dirigida pels qui vostè li agrada anomenar *els poderosos*; vostè ha estat l'instrument útil d'aquests poderosos a qui tant li agrada criticar quan està en campanya electoral.

Un dels motius que li he sentit dir per avalar la seva candidatura és que ajuda a desbaratar la política dels blocs; permeti'm que ho dubti. Més aviat, avui tinc la sensació que aquesta política està més consolidada i, fins i tot, clarifica el paper del seu partit, que sempre s'havia mogut entre l'ambigüitat i l'equidistància.

Em dol també el menyspreu que continua manifestant cap al meu partit; les nostres discrepàncies polítiques sobre el model de ciutat existeixen, són respectables i formen part del joc democràtic. Allò que no és de rebut és que, fins i tot, es complaui a dir que no s'asseurà a parlar amb nosaltres.

Aquesta no és l'actitud responsable d'una alcaldessa que ha de governar per a tots, que ha de governar una ciutat plural.

En aquest darrer mandat hem tornat a donar proves de la nostra voluntat de cercar consensos, i gràcies a les nostres aportacions, el govern ha pogut aprovar, entre altres, el Pla d'Habitatge, el Pla de Barris o el contracte de la neteja. Tampoc en el futur mandat renunciem a seguir desenvolupant una actitud de responsabilitat, malgrat la poca disposició demostrada pel govern.

He donat moltes voltes sobre el missatge que volia adreçar en aquest ple de constitució de l'Ajuntament; malgrat la crítica que acabo de fer, vull que el meu darrer missatge sigui en positiu. És un missatge per a tots, també adreçat al meu grup polític: només podem afrontar els reptes que tenim com a ciutat i com a país si som capaços de superar determinades actituds negatives; determinades barreres mentals i partidistes que ens impedeixen arribar a grans acords.

L'Elsa Artadi, que és qui ha portat durant aquestes darreres setmanes el pes de la campanya, explicava i posava sobre la taula alguns dels reptes que considerem prioritaris per a Barcelona: la creació d'un parc d'habitatge públic de lloguer, la recuperació de la convivència a l'espai públic, el foment de la iniciativa empresarial i l'activitat econòmica, les polítiques de mobilitat i mediambientals, les infraestructures, la igualtat home-dona, una Barcelona verda i generadora de salut, que lluita contra el canvi climàtic. En podria citar molts més, i estic segur que, almenys, en la diagnosi del problema podríem trobar molts punts en comú.

Tots aquests reptes no tindran solució satisfactòria si no som capaços de teixir grans acords ciutadans entre totes les forces polítiques representades.

Podria, sens dubte, des de la meua situació personal, pensar que estic legitimat a apel·lar a un altre comportament, a una altra manera d'actuar; a una actitud de confrontació. No ho faré, no ho faré perquè estic convençut que l'única manera que ens permetrà avançar com a ciutat i com a societat és mitjançant el diàleg i la cerca de consensos.

Dimecres passat el meus companys i jo acabàvem el judici al Tribunal Suprem, i en les nostres al·legacions finals tots coincidíem a reclamar tornar a la política, abandonar el terreny de la confrontació, i recuperar el diàleg i el consens polític.

Ningú d'aquesta casa podrà negar que no només he cregut en el diàleg, sinó que al llarg de la meua trajectòria política sempre l'he practicat. Ara, alcaldessa, vostè i el seu govern tenen la màxima responsabilitat de fer-ho efectiu sense excloure ningú.

Quan acabi aquest acte tornaré a la presó de Soto del Real, no podré ser a la visita institucional de la corporació al President de la Generalitat, ja que el jutge no m'autoritza. He pogut saludar el President fa una estona.

No sé quan podré tornar a casa, però el que sí els garanteixo és que sigui on sigui continuaré treballant per la llibertat, per la justícia, per Barcelona i per Catalunya. Moltes gràcies.”

Intervé a continuació l'Im. Sr. Manuel VALLS GALFETTI, de la candidatura de Barcelona pel Canvi-Ciutadans, que pronuncia el discurs següent:

“Amb una gran emoció prenc la paraula en aquest Saló de Cent com a regidor de l'ajuntament de Barcelona, del Consell de Barcelona, més de cent anys després que el meu besavi, que també va ser membre d'aquesta corporació.

No és pas, doncs, una responsabilitat menor.

Culmino avui una etapa crucial d'un itinerari vital, personal i polític que m'ha portat d'Horta, on vaig néixer, a París; de l'ajuntament d'Évry al govern d'un gran país, de Primer ministre de França a regidor de Barcelona.

I tinc el privilegi de ser protagonista d'una autèntica història europea; una història que espero que cada cop sigui més normal. I n'estic molt orgullós, molt.

Barcelona no és un poblet, és una gran ciutat que parla al món. El que passa aquí, el que es diu aquí, es veu i s'escolta molt més enllà d'aquestes parets, a Catalunya, a la resta d'Espanya, a Europa i fins i tot més enllà.

Tenim tots, doncs, una gran responsabilitat; tinc molt clara aquesta responsabilitat, i per això he assumit la part que em correspon. Responsabilitat, però també principis, valors i sentit d'estat, una referència bàsica de la democràcia moderna, que no té res a veure amb el recurs retorçat a les operacions d'estat, o dels poderosos. I ho diuen aquells que vénen d'un partit que els *poderosos* van finançar durant anys de forma il·legal; quan la premsa nacionalista està finançada avui per aquests poderosos.

Els poderosos ja sabem on estan, ja els hem trobat, ja ens hi hem creuat durant tota aquesta campanya.

Tindrè ara el privilegi de continuar des d'aquí una trajectòria d'home d'esquerra, progressista, demòcrata, europeu i, sobretot, servidor públic; servidor públic, sí, i també d'home lliure.

Són aquestes conviccions les que em van moure a lluitar per la democràcia, per la llibertat, pels valors; a lluitar contra l'extrema dreta a França, i ara a Espanya; i també a lluitar contra els populismes, d'esquerres o de dretes, i els nacionalismes, el nacionalisme, i és el cas a Catalunya. Divideix les societats, busca sempre

enemics, i per aquesta raó és incompatible amb els valors d'Europa, i amb la mateixa idea de la ciutat, l'espai que des de sempre ha rebutjat fronteres. El nacionalisme acaba fatalment en el supremacisme, i moltes vegades en guerra. Són les grans lliçons del segle XX.

El que ens juguem ara a Barcelona és tan important que no ens podem equivocar sotmetent-nos a unes visions sectàries i petites de partits; hem de ser generosos, hem de ser oberts.

Aquí hi ha la meua última decisió, la nostra decisió, de votar-la, Sra. Colau. La política és escollir, i en situacions com aquestes cal prendre decisions arriscades i compromeses, i evitar el pitjor. No s'ha de defugir la responsabilitat: és sí o no, no hi ha ni blanc ni abstenció. És sí o no.

El més importat era evitar que Barcelona que Barcelona tingués un alcalde independentista, amb un candidat que ja havia anunciat que posaria la ciutat al servei de la causa d'una república fictícia i inexistent. Per això l'hem votat, Sra. Colau, sense condicions, sense demanar cap participació en el govern municipal; sense converses. Només hem demanat, i això era imprescindible, que es concretés un pacte de govern entre Comuns i socialistes, sense tres de nosaltres: Celestino Corbacho, Eva Parera i jo mateix.

Sense la nostra decisió coratjosa i sense la contribució clara i responsable de Jaume Collboni i dels regidors del seu grup, vostè, Sra. Colau, no seria avui alcaldessa. Però, també vostè ha decidit escollir i presentar la seva candidatura –no era fàcil, ja ho sabem– i fer el pas. Enhorabona, la felicito.

Són ben conegudes les nostres discrepàncies; l'administració de la seguretat i el manteniment de l'espai públic, les polítiques d'habitatge, la gestió de l'economia i el comerç de la ciutat; el seu posicionament, amb freqüència irresponsable, davant de les institucions de l'Estat; la persistent ambigüitat en qüestions d'enorme rellevància.

Des de la discrepància, però també des del respecte i la moderació, li ofereixo la mà estesa als pactes pels temes importants per a la ciutat; quan convingui per a Barcelona tots arribarem a acords i pactarem, perquè aquesta és la tradició de Barcelona.

Vull reiterar que Barcelona no és cosa de partits, ni un espai de confrontació dreta-esquerra; per això, el tripartit no era possible ni convenient. L'esquerra no pot acceptar cap compromís amb el separatisme i el nacionalisme. La ciutat ha de ser de tots, de tots els colors; i esperem que una Barcelona millor governada sigui també una contribució molt important a la solució dels problemes que té el conjunt del país, sempre en el marc del diàleg, sempre amb solucions polítiques, perquè només les solucions polítiques que permeten de sortir de la crisi política. Però, Sr. Forn, amb una condició prèvia: el respecte a la Constitució del 78, a l'estat de dret, a la separació de poders, a la justícia i a la llei. Sempre, a Espanya, i ho reconeix Europa, és així, i jo ho respecto; i entenc l'emoció de molts aquí avui amb la seva presència, però a Espanya no hi ha presos polítics i no hi ha exiliats, és així. Hi ha polítics responsables dels seus actes; la justícia ha d'actuar, com la política demà ha d'actuar.

Voluntat, en definitiva, de renovar els grans pactes que van fer possible una convivència entre els diversos i, ben segur, la consolidació de la democràcia i de la unitat d'Espanya.

Sí, doncs, sí, Barcelona; molts no ho hauríeu dit, però jo ho repeteixo: capital catalana, capital espanyola, capital europea; això és Barcelona, no la podeu dividir!

Senyora Colau, té molta sort de ser un altre cop alcaldessa de la nostra ciutat, perquè Barcelona és una ciutat única, ho sabem tots. I espero, ho dic molt sincerament, que estigui a l'altura d'aquesta responsabilitat.

Estem en un nou mandat, tot serà molt diferent; els barcelonins també han demanat canvi, tots ho hem de tenir present. I som tots nosaltres que hem d'estar a l'altura de la responsabilitat que estem assumint. Els asseguro que jo intentaré, juntament amb el meu grup, respondre al compromís que avui hem contret.

Avui, molta gent ho dirà i molta ho escriurà, hem fet història, i ho dic amb orgull; d'aquesta història se'n parla, aquí i fora; és molt bonic ser barceloní.

Moltes gràcies.”

Tot seguit, intervé l'Im. Sr. Jaume COLLBONI CUADRADO, de la candidatura del Partit dels Socialistes de Catalunya –Compromís per Barcelona – Units-Candidatura de Progrés (PSC-CP), que pronuncia el discurs següent:

“Bona tarda, veïns i veïnes, ciutadans i ciutadanes de Barcelona. Alcaldessa, enhorabona per la reelecció; regidors, regidores de la nova corporació, Sr. Maragall, Sr. Valls, Sr. Forn, Sra. Colau, Sr. Bou.

Saludar, també, la presència de membres del govern de Catalunya, diputats i diputades del Parlament i de les Corts; alcalde Trias, Síndic i Síndica de Greuges.

Avui us hem de donar les gràcies per acompanyar-nos en un dia tan important per a la ciutat de Barcelona com és el de l'elecció del seu alcalde o de la seva alcaldessa i de la seva nova corporació.

Avui quaranta-un nous regidors i regidores assumim el mandat de la ciutadania per a conduir Barcelona els quatre propers anys. Un mandat que és la representació d'aquesta voluntat de ser, que ja des del segle XI ha presidit el desig d'autogovern de la ciutat de Barcelona. Un desig d'autogestió barcelonina davant del poder comtal, que fou també recollit en la constitució d'aquest Consell de Cent, la institució més oberta que el nostre país conegué a l'etapa moderna.

Així és com s'han construït, també, les bases de la nostra capitalitat catalana; una capitalitat que, sens dubte, continuarem exercint. El que expressarà el futur govern municipal és el reflex del que Catalunya és; perquè la “barcelonitat” és també una forma d'exercir la catalanitat, de vocació oberta, cosmopolita, urbana, seguint la millor tradició del catalanisme progressista; una “barcelonitat” que també s'expressa amb un compromís fraternal amb la resta dels pobles d'Espanya, on volem també exercir el nostre rol com a cocapital de l'Estat.

Un compromiso fraternal de nuestra capitalidad que nos hace ser puente, también con todos los pueblos de América Latina, con quien nos unen lazos culturales que se expresan, por ejemplo, en nuestra capitalidad literaria; y es aquí donde quiero mencionar a personas que no podían faltar, sin las cuales no se entendería nuestra capitalidad cultural: Carmen Balcells, Jorge Herralde, Juan Grijalbo o López Lamadrid.

Una capitalidad que también es global. Hace pocos días conocíamos la noticia de que Barcelona acogerá uno de los mayores supercomputadores de Europa, pero pocas veces recordamos que el centro que lo albergará acoge a quinientos profesionales de 47 países diferentes.

“We want to say to all of them: Barcelona is an open city. Barcelona is your home away from home”.

Perquè sí, en un món d'entitats creuades, la "barcelonitat" representa aquest esperit rebel, de vocació oberta i tolerant; i avui obrim un nou capítol de la nostra història col·lectiva; de la nostra responsabilitat d'administrar amb encert els reptes del segle XXI, i saber superar les diferències per tal de teixir els grans consensos que ens permetin continuar avançant.

El nostre és un temps de replegaments identitaris, que s'han convertit moltes vegades en l'excusa dels que alimenten la por al diferent; o en el refugi dels qui se senten exclosos com a conseqüència de la globalització neoliberal. En canvi, la ciutat, les ciutats, amb la seva vocació oberta, orgullosament mestissa i diversa, ha de ser el punt de trobada i un far d'esperança.

El nostre és el temps de les ciutats, és el temps de les metròpolis.

Els vells estats nació nascuts els segle XIX, i aquells que ara els anhelan en ple segle XXI, han esdevingut eines d'un temps vell; i és en el concebre les grans ciutats del món on es juga l'autèntica sobirania del nostre temps.

Fa pocs dies, en les aigües que banyen les platges de Normandia es retia un homenatge col·lectiu als homes i dones valents que van donar la seva vida per la llibertat a Europa; avui, setanta-cinc anys després, aquella tasca no està del tot assolida; és més: està amenaçada. I és per això que hem de reivindicar la lluita dels nostres avis en favor de les llibertats, de les societats obertes i de l'estat de dret, i de les ciutats com a espais de trobada.

Tornant a Barcelona, és evident que vivim un moment d'excepcionalitat política, i la presència del Sr. Forn, i la manifestació absolutament comprensible de solidaritat dels seus companys, així ho demostra.

Ningú dels que som aquí, ningú, n'estic segur, desitjariem haver arribat a aquest punt.

Avui ens trobem en aquesta situació excepcional perquè en els moments més difícils no vam ser capaços de donar espai a la paraula, al diàleg, i la judicialització n'ha pres el relleu. Aquesta és la constatació d'un fracàs que en ha afeblit com a societat i com a país; i només des del respecte mutu, només des del respecte a les lleis, que vol dir a la Constitució, que vol dir a l'Estatut i que vol dir a la Carta Municipal de Barcelona, i el respecte a la neutralitat de les institucions, també de l'ajuntament de Barcelona; només amb vocació de diàleg i d'entesa ens en sortirem.

Avui som aquí per investir una nova alcaldessa que presidirà un nou govern per a Barcelona; un nou govern per a una nova etapa.

Els resultats del 26 de maig ens obliguen a tots a fer un exercici d'humilitat, de generositat, de responsabilitat, perquè la voluntat ciutadana ha estat dibuixar un escenari plural.

El grup Socialista ha tret uns magnífics resultats; hem doblat el nombre de regidors i de votants; i a ells els vull donar les gràcies per la confiança, i a ells els vull dir que no els decebrem amb els compromisos adquirits.

Ho faig en nom del meu partit i també ho faig en nom d'Units per Avançar, en nom de l'Entesa Federalista i de la plataforma Compromís per Barcelona. Vam concórrer davant de la ciutadania exigint la necessitat d'un canvi a Barcelona; jo vaig fer-ho en positiu, i convençut que els millors anys de Barcelona estaven per venir; amb un triple compromís, el de tenir alcaldia progressista, bon govern i no subordinar la ciutat de Barcelona al procés independentista.

He de dir-los que, de tots aquests compromisos, evidentment n'hi ha un que no podem complir perquè no vam guanyar les eleccions, i és el de l'alcaldia socialista. Davant dels resultats que vam obtenir a les eleccions, molt bons,

podrien haver fet dues coses, o restar passius o posar-nos a treballar pel bé de la ciutat, i vam triar la segona. Els socialistes de Barcelona sempre han triat la segona cosa, sempre. Barcelona primer, Barcelona per sobre de tot, per sobre de qualsevol interès personal, institucional o de causa política. Aquesta valuosa lliçó, aquesta tradició que representen els alcaldes socialistes, i als quals avui vull mencionar explícitament: Narcís Serra, Pasqual Maragall, Joan Clos i Jordi Hereu. Deia que aquesta és l'hora de la responsabilitat, i ens pertoca a tots estendre la mà per fer governable la nostra estimada ciutat. La història de la nostra ciutat no hauria estat un èxit si en els moments més importants no haguéssim estat expectants o decidits a participar. I és per això que, en benefici de Barcelona, el grup socialista ha votat la candidatura de la Sra. Colau com a propera alcaldessa de Barcelona.

Un govern, regidors i regidores, que tindrà tota la legitimitat democràtica i formal com qualsevol altre govern; ja n'hi ha prou de mesurar la legitimitat dels governs en funció de si són de la nostra simpatia o no; o és que el president del govern de la Generalitat va guanyar les eleccions al Parlament de Catalunya?

Nosaltres serem un govern que representarem els *poderosos*, és clar que sí. Més de tres-cents mil electors i electores, poderosos i poderoses, estaran darrere d'aquest govern; més de tres-cents mil que representen les elits i els privilegiats de Nou Barris, de les Trinitats, de la Marina, de Ciutat Vella. Mireu quins privilegiats i quines elits representarà aquest govern!

És l'hora de la generositat, i per això vull reconèixer explícitament al Sr. Valls i als regidors que representa la seva posició, el seu respecte i la seva generositat. Moltes gràcies Sr. Valls.

Deia que governarem amb la mà estesa, i deia que ho farem amb el diàleg com a bandera; entre nosaltres, entre els grups del consistori, i amb la ciutat.

Amics i amigues, també estem orgullosos avui per un fet, i és que Barcelona tindrà de nou una dona alcaldessa; i això també és feminisme, i nosaltres som feministes. I entenem la política com un exercici del feminisme, com a espai de suma i no de vencedors i de vençuts.

Nosaltres administrarem el que representa l'esperit del 8 de Març, també des d'aquest govern.

Vull recordar, també, moviments de transformació social que van néixer o que es van defensar des de Barcelona, en especial el moviment sindical, el moviment obrer, que va néixer a les fàbriques de la ciutat a finals del XIX.

Vull reconèixer i recordar, també, el moviment d'alliberament i d'emancipació del col·lectiu LGTBI, del qual jo en formo part. I el meu record en aquest moment per una figura històrica del moviment gai com és Harvey Milk, en ser el primer electe obertament gai de la història.

M'han sentit dir moltes vegades que jo sóc optimista pel que fa al futur de la ciutat; ho tenim tot perquè ens vagi bé, tot. Sóc optimista perquè parlo com un barceloní que s'estima la seva ciutat; sóc optimista com podria ser-ho un veí, fill del Baix Guinardó, com sóc jo; d'un enamorat de la seva ciutat.

Amb aquesta passió, amb aquesta confiança, crec que el futur govern de la ciutat, un govern de coalició, bipartit entre els Comuns i els Socialistes, tindrà una agenda de prioritats compartida, una agenda pel canvi, que situarà en primer lloc els objectius de l'Agenda 2030 de Nacions Unides en favor del creixement inclusiu i de lluita contra el canvi climàtic. I que ho haurem de fer en col·laboració amb la resta d'institucions, de la Generalitat i de l'Estat, aprofitant especialment el govern progressista d'Espanya que encapçala Pedro Sánchez.

La cohesió social serà la nostra primera prioritat, que els joves i les famílies de la classe treballadora i de la classe mitjana d'aquesta ciutat puguin tenir accés a l'habitatge; que les veïnes que necessiten barris i carrers segurs i tranquils, els tinguin garantits fent del civisme i la seguretat una autèntica política social.

En segon lloc, la prosperitat econòmica; és imprescindible fer de Barcelona una ciutat amiga de l'economia, dels comerciants, dels restauradors, de les Pime, dels autònoms. Fer de la ciutat un lloc de referència per la qualitat dels llocs de treball, de lluita contra la precarietat laboral, de treballar per aconseguir el salari mínim de referència de 1.200 euros.

Una ciutat que ha de tornar a aixecar amb orgull els seus cognoms, que són cultura i esport; aquesta cultura que ens fa més lliures i millors ciutadans; aquest esport que cohesiona la ciutat, els barris i que ens projecta internacionalment.

I, finalment, el nostre compromís, allò que ens interpel·len les noves generacions, que cada divendres es reuneixen i es manifesten dient que ens hem equivocat, que no hi ha pla B al nostre planeta i, per tant, no hi ha pla B per a la nostra ciutat. I el nostre compromís com a gran ciutat del món en la lluita contra el canvi climàtic.

I, evidentment, la Barcelona metropolitana, la Gran Barcelona, el lloc on podem trobar les solucions als grans reptes que tenim en aquests moments com a barcelonins, la seguretat, l'habitatge, la cultura, la promoció econòmica. I aprofito per saludar molt especialment la presència de l'alcalde de l'Hospitalet, tot just escollida aquest matí, l'amiga Núria Marín.

Competir globalment, cooperar localment.

Vaig acabant. He començat dient que sóc optimista pel que fa al futur de Barcelona; i, a més, els vull dir que no hi ha alternativa a l'optimisme, els reptes són massa grans i l'hora és greu. Comptem amb la força imparable d'aquesta ciutat.

Vull refermar el compromís de les capitalitats de la ciutat de Barcelona, que haurà d'expressar també el nou govern; capitalitat de Barcelona per posar l'Ajuntament i els seus magnífics servidors públics –ho diu un fill de treballadora municipal–, al servei de la gent. Capitalitat de Catalunya, oberta, integradora, plural. Cocapital d'Espanya, capital europea amb vocació global.

Més que mai hem de tornar a ser Barcelona. Estic convençut que els millors anys de Barcelona encara estan per venir.

Visca Barcelona!

Seguidament, l'Im. Sr. Joan SUBIRATS HUMET, de la candidatura de Barcelona en Comú – En Comú Guanyem, pronuncia el discurs següent:

“Bona tarda a tots i a totes; saludar a tots els veïns, les veïnes, els ciutadans i les ciutadanes aquí presents, també a les autoritats que ens acompanyen.

Per a mi és un orgull i una responsabilitat parlar per primer cop com a càrrec electe en aquest Saló de Cent, i fer-ho en nom del grup municipal de Barcelona en Comú.

Deixeu-me dir també que, tant en nom meu com del grup que represento, vull traslladar a Joaquim Forn tot l'afecte per la situació injusta que porta tants mesos vivint. Joaquim Forn hauria de poder estar aquí lliurement, romandre aquí lliurement, com també els altres presos polítics avui privats de llibertat, i desitjo que ben aviat sigui així.

Avui és un dia important per a Barcelona, i que sens dubte marcarà els propers quatre anys; i el primer que vull fer és felicitar Ada Colau com a alcaldessa de la

ciutat; d'una ciutat que sé que estima, com estima cadascun dels seus setanta-tres barris i la gent que hi viu.

També voldria aprofitar aquest moment per felicitar a tots els regidors i regidores amb qui compartiré consistori al llarg d'aquests anys, i amb qui espero poder treballar a favor de la ciutat.

Estem aquí perquè el 26 de maig la ciutadania ens va elegir com als seus representants. Representem una ciutat plural, com hem pogut veure amb les intervencions que m'han precedit; i des d'aquest pluralisme hem de ser capaços de treballar conjuntament.

Els resultats de la nit electoral van palesar que hi havia una àmplia majoria d'esquerres que ens donava una oportunitat per treballar amb un govern transversal progressista, que mantingués i continués l'agenda de canvi iniciada el 2015, i superés la política de blocs.

Aquest és un horitzó al qual no descartem arribar en el futur, però que ara com ara sembla impossible; seguirem treballant perquè en el futur pugui ser, i així ho farem al llarg d'aquests anys.

Barcelona en Comú vol jugar un paper rellevant en la superació dels blocs, deia, tornar a la política del diàleg que abans també esmentava Joaquim Forn, i a l'entesa entre les forces progressistes. Pensem que podem aportar molt en aquest sentit.

Creiem que els resultats del 25 de maig, no només a Barcelona sinó en moltes altres ciutats de Catalunya, posen en relleu que no podem continuar defensant uns models de governs homogenis i monolíticament coherents, quan la realitat social és cada cop més diversa i fragmentada.

Avui llegia un article molt interessant de Daniel Innerarity, en què explicava perfectament que, quan han passat les eleccions, comença el moment de tensió entre les conviccions i les responsabilitats. Mirem el que ha passat en molts municipis avui, i veurem com cal evitar judicis precipitats i treballar per situar-nos en aquesta realitat diversa i plural.

Nosaltres som una força política nascuda a Barcelona, i que posa la ciutat, el municipalisme i la defensa del comú com els trets bàsics de la seva identitat. Entenem la idea del comú com una defensa d'allò públic més enllà del que és estrictament institucional, i amb això, si podem, continuarem avançant en la defensa d'aquests béns comuns i dels serveis comuns.

Fa quatre anys, Gerardo Pisarello expressava la voluntat de recuperar la ciutat i de posar al servei dels qui més pateixen les polítiques de l'Ajuntament; voldria recordar aquí aquestes paraules, i esmentar, també, la tasca dels regidors que avui han deixat de ser-ho, i que segur que en aquests quatre anys han fet tot el possible per servir a la ciutat, per millorar la qualitat de vida dels barcelonins i les barcelonines des del govern de la proximitat.

Volem construir un futur millor per a la ciutat; un futur en què aquesta ciutat ha de donar respostes, com moltes altres ciutats del món, a reptes molt significatius aquest canvi d'època que estem travessant. I en la resposta a aquests reptes estem segurs que trobarem aliances en la societat barcelonina, en els moviments socials, en les entitats i, evidentment, en els diferents grups del consistori; de fet, molts d'aquests grups que aquí s'han expressat han reiterat aquesta voluntat de treballar de manera conjunta. I, evidentment, nosaltres ho intentarem fer en la mesura possible amb aquells amb qui compartim el mateix model de ciutat.

M'agradaria recordar aquí una frase del qui per a mi és un exemple d'alcalde, el de Vitòria-Gasteiz, José Ángel Cuerda, que sempre deia "*donde no llegan mis*

competencias han de llegar mis incumbencias.” Entenc que és una frase encertada en el sentit que en aquests moments estem veient que les ciutats cada vegada tenen més incumbències mentre les competències se’ls estan quedant petites; en canvi, aquells que tenen aparentment més competències estan lluny de les incumbències del dia a dia, dels problemes de la proximitat.

Hem de reclamar més competències i recursos per a les ciutats, per als governs locals, en un món en què els reptes globals hi són, però que es viuen en el dia a dia; la creixent desigualtat, la crisi o emergència climàtica, la mobilitat, l’especulació financera, les desigualtats de gènere o les disruptions significatives que en la vida de les ciutats plantegen, com hem vist a Barcelona, les plataformes digitals.

Avançar, també, en fer realitat un sistema de governança metropolitana que superi les distàncies, molt significatives, que hi ha entre la ciutat real i la fragmentació institucional. També aquest hauria de ser un objectiu significatiu.

Barcelona està preparada per liderar respostes a aquests reptes globals i als de proximitat, com ja ha demostrat els darrers quatre anys impulsant polítiques valentes com una empresa pública d’energia, la regulació del turisme, la lluita contra l’especulació, i segur que trobarem la manera de posar-nos d’acord en com continuar-les. En aquest sentit, m’ha agradat tant la referència tant de Joaquim Forn com de Jaume Collboni a la gestió pública, als milers de funcionaris d’aquesta ciutat que, lleialment, contribueixen a què això, dia a dia, sigui possible. Avui Barcelona és un referent internacional en polítiques públiques de lluita contra les desigualtats, de transparència, de participació, de reforç dels serveis públics, d’habitatge, de defensa dels drets de les dones i dels col·lectius LGTBI; volem que continuï sent-ho en el futur.

Estem segurs que Ada Colau, aquesta filla del Guinardó que ha liderat aquest gran canvi els darrers quatre anys, és la persona idònia per continuar-lo liderant quatre anys més; perquè les seves conviccions i la seva fermesa en defensa dels més vulnerables no han canviat en aquests darrers quatre anys, i estem segurs que no ha faran en el futur.

Tenim quatre anys per endavant per continuar mantenint aquesta presència de Barcelona com a referent internacional d’esperança davant dels discursos d’odi, i de la por en uns moments en què l’extrema dreta s’està estenent per tot el món, des de Vox a l’Estat fins a Bolsonaro o Trump al Brasil i als EUA. Ens volen fer agafar por perquè saben que la por implica moltes vegades la sensació que no hi ha alternatives. I cal seguir demostrant que sí que hi ha alternatives a la por i a l’odi; i cal continuar demostrant al món que Barcelona manté l’esperança.

També tenim per davant quatre anys en què cal iniciar un canvi de cicle en la política catalana i estatal, i Barcelona també hi ha de jugar un paper. De la mateixa manera que hem impulsat que, com a ajuntament, ens personéssim en defensa de les víctimes de l’1 d’Octubre, Barcelona en Comú no ha deixat de denunciar la situació dels presos polítics; i de la mateixa manera denunciem la judicialització de la política i no ho deixarem de fer mai, perquè mai no ens hem sentit neutrals quan es tracta de defensar els drets i les llibertats.

Ha acabat ja un judici en què ha quedat clar que les persones acusades no han comès cap delictes ni de sedició ni de rebel·lió, i hem d’acabar ja amb la situació injusta de presó i tornar al debat polític allò que mai no hauria d’haver sortit d’aquest marc.

Barcelona és una ciutat de diàleg, orgullosa sempre de la seva diversitat ideològica i de posicions, i volem que continuï sent així en el futur, aquesta és una bona

aportació que podem fer com a capital del país. Per això insistirem també a reforçar Barcelona com a capital dels drets culturals i educatius; capital de la cultura, la ciència i l'educació. Perquè només amb una ciutadania crítica, amb la capacitat crítica que dona l'educació, la ciència i la cultura podem ser capaços d'afrontar debats complexos que tenim davant, reptes significatius i moure'ns en un món que canvia cada dia de forma accelerada.

Acabaré per dir a tots els grups que des de Barcelona en Comú estenem la mà per avançar en fer una Barcelona millor per a tota la seva gent.

I deixeu-me acabar, també, dient-li a l'alcalde Colau: gràcies per posar la ciutat per davant de moltes altres coses, per la feina feta i per la que faràs.

Visca la Barcelona oberta i plural!

Intervé a continuació l'Im Sr. Ernest MARAGALL i MIRA, de la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya- Ernest Maragall Alcalde + BCN – Nova – Acord Municipal (ERC + BCN - NOVA - AM), que pronuncia el discurs següent:

“Bona tarda a tothom, president Torra, alcalde Trias, consellera Capella, consellers Bosch, Calvet, gràcies per acompanyar-nos.

Felicitats alcaldessa, felicitats al grup de Barcelona en Comú, ho ha aconseguit, felicitats.

Mireu, l'única paraula que avui em ve al cap és Barcelona, naturalment. En els darrers mesos he tingut un privilegi immens, que és Barcelona; he tingut el privilegi de redescobrir-la, de reviure-la pam a pam, de sentir-la bategar, respirar, protestar, riure, plorar; tot el que és Barcelona. I he tingut el privilegi de tornar-la a estimar, com mai no es tornarà a repetir, com sempre, segurament.

He conversat molt, i he escoltat molt, amb molta gent diversa de tots els barris d'aquesta ciutat magnífica; però els asseguro que allò que em queda gravat d'aquests mesos, el que ha quedat incorporat al meu cervell i que mai no marxarà, espero, són les mirades. Mirades molt sovint d'exigència, o de dubte; mirades que em deien: tu qui ets?, tu en

sabràs?, ens en podem confiar? També he vist mirades d'esperança, que em deien: tu seràs part de l'esperança que jo cerco altre cop?, o seràs només un altre de la llarga sèrie de polítics que la defrauden?

I, també, certament, mirades d'incredulitat, de distància; mirades que et deien: res de política, res de polítics.

En tot cas, avui em sento aquí dipositari d'aquests missatges, de totes aquestes mirades, també d'aquestes últimes. I, a més d'aquestes mirades, la memòria em parla de tantes escenes, de tants moments, de tants indrets i de tantes meravelles. I penso en aquell ciutadà de Sant Andreu, castellanoparlant, abrandadíssim republicà; penso en els veïns i les veïnes del Raval, de la Barceloneta, de Ciutat Meridiana, del Verdum, del Bon Pastor, de la Marina, de cada pam d'aquesta ciutat que respira, que clama, que crida.

I penso, també, en els comerciants, en els professionals, en els petits empresaris, en els tallers, els de Sant Antoni, de Creu Coberta, de Sant Andreu, del Clot, Gràcia i de Sarrià; aquesta ciutat infinita, diversa, que parla mil llenguatges, a més de centenars de llengües, però que sempre ens diu “vull ser jo mateixa”, “vull existir” i “vull ser reconeguda com el que sóc”. I penso, certament també, amb tota aquesta immensa riquesa, amb tot l'actiu, que s'ha fet imprescindible, de ciutadans i de ciutadanes, de veïns i de veïnes, que s'organitzen, que fan possible aquesta Barcelona a peu del canó, valenta i compromesa; aquesta Barcelona que ens ha

salvat, que ens ha substituït la responsabilitat pública molt sovint, aquests últims anys de crisi social intensíssima. Associacions de veïns, entitats de dedicació social, esportiva, cultural, entitats de dones organitzades de totes les maneres possibles i amb tots els objectius per respondre a l'exigència que la vida els planteja.

Em sento, doncs, empès a ser la veu de tota aquesta gent, a ser-ho en el paper que em toqui, amb el que ara em toca ja explícitament.

La veu de tanta gent, també, que m'ha fet confiança, la gent que ens ha votat, des de molt diversos punts de vista –em consta–, socials, ideològics polítics; o potser també, des d'una molt diversa última motivació de vot.

Però deixeu-me dir que també sento molt forta la veu dels qui represento amb major proximitat i amb major responsabilitat; tots els companys, tots els amics i amigues d'ERC; des de l'Oriol Junqueras, que em va donar la primera empenta a Lledoners ja fa deu mesos, fins a Marina Gassol, la número onze de la llista, i que he vist com treballa, com viu, com pateix, com sent, minut a minut, dia a dia, hora a hora, la seva estimada Ciutat Vella; és un magnífic exemple de què vol dir ERC i què vol dir ciutadania.

I sento també la veu dels homes i de les dones que se'ns han afegit, que ens acompanyen i que protagonitzaran la vida d'aquesta institució els propers anys, des de la seva llibertat i responsabilitat. Estic parlant de l'Elisenda Alamaný; gràcies, Elisenda; Miquel Puig, Gemma Sendra, Maria Bohigas, Rosa Suriñach, Pep Salas, Eli Higuera i més gent. Els ho ben asseguro, autèntiques meravelles, producte natural d'aquesta societat, disposades a aportar a Barcelona l'immens cabal de coneixement i de passió pel servei públic que aquesta ciutat coneixerà ben aviat.

I juntament amb elles, he d'esmentar els companys d'ERC absolutament implicats en primera fila, Robert Fabregat i Pilar Vallugera, Montse Benedí i Jordi Coronas, Eva Baró, Max Zañartu i Jordi Castellana, que avui ens acompanyen aquí.

Amb tots ells, amb els uns i amb les altres, hem treballat dur aquests mesos, els ho ben asseguro, però els he de dir que també hem fruit, hem produït i hem elaborat un projecte de ciutat, que estic convençut que la ciutat coneixerà en tot el seu detall i la seva riquesa.

Un gran projecte col·lectiu, un gran equip de persones, cosa que encara és més important, que avui posem al servei exclusiu i exhaustiu del cent per cent dels barcelonins i barcelonines.

Que quedi clar, som aquí per governar, des d'allà on ens toqui, però per governar, per canviar la realitat, per transformar aquesta societat tan injusta, per construir equitat, és a dir, cohesió social, dignitat i justícia. I també, sí, orgullosament, per construir república, que quedi ben clar. I ho farem des d'on ens ha tocat, des de l'oposició; des d'on el Srs. Valls i Collboni han decidit col·locar-nos. Però ho farem amb el mateix entusiasme i amb la mateixa convicció amb què hauríem governat si l'estranya parella formada per l'aritmètica electoral, i una vella determinada manera d'entendre la política, no ens ho hagués impedit.

Ara ho acabem de veure, plasmat en una votació tan curiosa com poc coherent, o contradictòria des de molts punts de vista. Ara ja és una realitat indiscutible: 21 vots pesen més que tota la lògica democràtica, i que tota la convicció progressista i republicana; 21 vots pesen més, l'alcaldia pesa més.

En prenem nota, sense exclamacions, sense gaire soroll i amb ple respecte per les decisions que cadascú pren en ús de les seva llibertat i de la seva responsabilitat. Això sí, només demanem que ningú pretengui a partir d'ara decidir o explicar-nos

res sobre quin ha de ser el nostre rol des d'ara. No necessitem carícies, ni encara menys consells interessats; no serem aliats mesells i dòcils d'un suposat progressisme intocable o indiscutible. No ens estenguin les mans, siusplau, avui no.

Nosaltres sabrem decidir què considerem la millor defensa de l'interès general d'aquesta ciutat en cada moment, avui, demà i cada dia.

Estem orgullosos del camí que ens ha dut fins aquí, i determinats a seguir-lo tirant endavant a partir d'aquest mateix instant; el tenim ben traçat, el coneixem bé, ens el sabem de memòria, el tenim ben ficat al cap i al cor.

Sabem fins a quin punt és urgent, dramàticament urgent, iniciar el combat real, no el de la gesticulació ideològica, per acabar totes les desigualtats que han crescut i s'han fet cròniques a Barcelona, també en els últims anys: la del de l'accés a l'habitatge, de la precarietat i la marginació, de la soledat de tanta gent, de gènere, que continua adoptant les més formes més terribles, de la seguretat perduda, la de l'espai públic usat i abusat sense mesura, la de l'emergència climàtica, la de la ciutat encara plena de ferides urbanes i mancances socials.

I ho farem, com hem repetit dia sí dia també al llarg d'aquestes darreres setmanes, des de l'educació i la cultura, envaint, conquerint la ciutat en totes les seves dimensions i en tota la seva potència transformadora.

Els ho ben asseguro, sabrem llegir el significat profund de la presència emocionant de Quim Forn avui entre nosaltres; i sabrem llegir el que representa el significat de la seva absència d'aquí a ben poca estona, tan bon punt acabi aquest ple. Sabrem distingir el gest del compromís; sabrem reconèixer l'horrible silenci de la neutralitat; sabrem escoltar el soroll de l'ambigüitat calculada; i sabrem detectar l'habilitat per ubicar-se en un dels blocs mentre es fa ostentació de voler-los defugir. Sabrem superar el frontisme que avui queda confirmat i consolidat amb els 21 vots que atorguen l'alcaldia a la Sra. Colau.

Per tant –acabo aquesta part de la reflexió–, que ningú es permeti presumir de progressisme si, al mateix temps, no assumeix el compromís més ferm per guanyar la llibertat definitiva de Quim Forn i de la resta de presos i preses polítics i el retorn de totes les persones exiliades; i si no assumeix el compromís per conquerir tota la plenitud democràtica que ens permeti, als barcelonins i a les barcelonines, als catalans i a les catalanes, decidir sobre el futur polític institucional del nostre país. És l'única forma que jo entenc que avui té sentit el concepte de progressisme, de compromís democràtic amb aquesta ciutat.

Nosaltres sabrem estar a l'altura del que en el seu dia va representar l'1 d'Octubre i el 3 d'octubre.

Ho repeteixo, governarem des de l'oposició, però prendrem la iniciativa, no restarem a l'espera, no estarem responent, ni negant, ni protestant; prendrem la iniciativa, proposarem, exigirem, denunciarem, amb ambició, dins i fora de la ciutat, en totes les instàncies. Sóc ben conscient del que representa el rol d'aquesta ciutat en aquest país, Catalunya, en aquest estat, Espanya, i en aquesta Europa dels nostres horrors, avui per avui. Aquesta Europa que depèn en bona mesura del que es pugui liderar des de capitals com Barcelona.

Nosaltres sabrem trobar els camins perquè s'acabi imposant la raó democràtica, la raó de la ciutadania, la raó de la llibertat, de la justícia i de la dignitat; no la dels poderosos, que hi són i els tenim ben a prop, que són ben visibles i prenen decisions, que avui estem constatant indiscutiblement.

Nosaltres, doncs, guanyarem la raó de la Barcelona ciutat; contribuïrem a què Barcelona guanyi aquesta batalla, la de Barcelona ciutat, la de Barcelona país, la

de Barcelona capital de Catalunya, orgullosa, la de Barcelona capital d'Europa, d'aquesta Europa que ens espera i ens necessita.

Acabo; no tinc altre remei que recordar avui, en aquest Saló de Cent, el ple de fa vint-i-un anys en què, potser amb no tanta solemnitat, vam aprovar la Carta de Barcelona; i ho recordo amb una certa emoció, però encara més amb una certa projecció. Aquella Carta no està obsoleta, el que està és mal usada o poc desplegada i poc aprofitada. Avui no és moment per debatre aspectes problemàtics o detalls, però sí que és moment per a una mirada lluny i gran; i, amb tota seguretat, és el moment de pensar en una Carta Metropolitana, en una ciutat real i gran, compartida, sumada, d'entesa profunda amb l'alcalde de l'Hospitalet, la de Santa Coloma i els alcaldes i alcaldesses de tota la regió metropolitana i, en el fons, de tota Catalunya.

Una última paraula, i els ho dic amb tota claredat, des d'ara, des d'aquest mateix moment, cada minut de cada dia aquesta casa, o qualsevol punt de la ciutat, estarà empeltat, orgullosament impregnat de la petja política de Pasqual Maragall, del meu germà, que també és, crec, germà estimat per sempre de tots els ciutadans, de totes les ciutadanes de Barcelona.

Visca Barcelona! Visca Catalunya!

Finalment, l'Excma. Sra. ALCALDESSA, Ada COLAU BALLANO, pronuncia el discurs següent:

“Moltes gràcies, regidors i regidores, conseller, consellera, delegada del Govern, diputats, diputades, Síndic de Greuges de Catalunya, Síndica de Barcelona, alcaldessa de l'Hospitalet, alcalde Trias, autoritats, representants d'entitats de la ciutat de Barcelona, veïns i veïnes.

Felicitats a tots els grups municipals pels resultats obtinguts, i felicitats a cadascun dels regidors i regidores que avui assumim la gran responsabilitat de representar la ciutadania de Barcelona en la seva pluralitat.

És un honor per a mi ser l'alcalde de aquesta ciutat quatre anys més; però també és cert que avui no és un dia exactament feliç, i per això vull començar amb una reflexió que vol ser clara i honesta, precisament perquè crec que si alguna cosa s'espera dels representants electes, dels representants institucionals en els temps que vivim és que siguem honestos, clars i transparents.

Aquesta és una investidura difícil, que es produeix d'una manera que no hauríem imaginat.

La complexitat del moment que vivim i la diversitat, també, d'aquesta ciutat estimada es va expressar en les urnes el 26 de maig passat; i aquesta complexitat també s'ha expressat en aquest plenari.

Tothom sap que la nostra aposta clara va ser, des d'un primer moment, un acord ampli d'esquerres per la ciutat de Barcelona, perquè estem convençuts que és el que la majoria de la ciutadania ha votat i el que voldria. Vint-i-vuit regidors i regidores de quaranta-un han votat forces d'esquerres en aquest ple.

Ho hem intentat, no ha estat possible per a aquesta investidura, però no hi renunciarem mai perquè, si és possible en molts altres ajuntaments de Catalunya avui mateix, és incompreensible que no haguem estat capaços de fer-ho a l'ajuntament de Barcelona.

Ja sé que Barcelona és la capital de Catalunya i que és una ciutat internacional, molt visible, i que allò que passa aquí adquireix una gran rellevància. I, precisament per això, crec que ens hauria d'interpel·lar a fer els màxims esforços

per sortir de les zones de confort i fer el que pensem que seria millor per a la ciutat. I un govern de 28 regidors i regidores de forces progressistes seria un govern estable, sòlid, transversal i ampli que podria tirar endavant amb tota la força les polítiques valentes, socials, progressistes que estic convençuda que necessita aquesta ciutat.

Però això no ha estat possible avui, ho hem intentat; i avui sóc alcaldessa de la ciutat de Barcelona perquè vam rebre un ampli suport a les urnes, però també perquè hem arribat a un acord amb el partit Socialista, a qui agraeixo la seva oferta, la seva proposta i els vots que avui ens han donat per tenir l'alcaldia. I també sóc alcaldessa, efectivament, gràcies als vots del Sr. Manuel Valls, a qui agraeixo els vots que han fet possible aquesta alcaldia, però que són uns vots que no hem anat a buscar i que, en cap moment, no hem amagat que ens incomodaven. No és la forma com ens hauria agradat arribar a l'alcaldia; hi ha suports que, clarament, posen a prova i ens obliguen a demostrar que seguirem fent tot allò que estigui a les nostres mans per defensar les polítiques valentes i, sobretot, a les persones que més ho necessiten.

És cert, hem fet un acord amb el partit Socialista, que suma divuit regidors i regidores, que serà positiu per a la ciutat; però, evidentment, com a alcaldessa voldré parlar amb tots i cadascun dels grups i buscar el màxim d'acords possible per a Barcelona.

Durant aquests quatre anys, i davant d'una situació complexa com la que hem afrontat amb aquesta investidura, que s'ha resolt en el darrer moment, hem après moltes coses la gent que arribàvem per primer cop a les institucions i que directament vam assumir una posició de govern en una ciutat tan important com Barcelona.

Hem après moltes coses, però, segurament, una de les més importants que he après personalment ha estat que quan fas política institucional, i especialment si decideixes assumir la responsabilitat de la posició de govern, immediatament passes a representar el conjunt de la ciutadania de Barcelona. Evidentment a qui t'ha votat, i has de defensar el programa pel qual has estat escollida, però passés a representar també el conjunt de la ciutat amb la seva pluralitat.

I davant de situacions difícils –i creieu-me que en el mandat que deixem enrere n'hem travessat moltes de molt difícils–, en una ciutat diversa com aquesta, és evident que et trobes límits, temes que no són de la teva competència i que depenen d'altres administracions que no estan fent allò que els tocaria; et trobes moltes contradiccions, i allò que sempre t'has de preguntar no és què és millor per a tu, què t'és més còmode personalment o políticament, sinó com creus que realment serviràs millor al conjunt de la ciutat de Barcelona; això vol dir governar i, per això, hem fet el pas en aquesta investidura.

Avui entomo un repte molt gran. Segurament, un repte encara més gran que el que vaig assumir fa quatre anys, el 2015; sóc molt conscient que hauré d'esforçar-me per ser encara més dialogant, encara més accessible; que hauré d'esforçar-me a restablir ponts en un moment en què la política està massa dividida per blocs, per retrets i per bloquejos.

I ja els ho dic, per molt que alguns insisteixin a dir-me equidistant, dir a Barcelona en Comú equidistant, com molt bé ha explicat Joan Subirats, en absolut ens sentim neutrals; però també els dic que no seré, en cap cas, ni alcaldessa independentista ni alcaldessa antiindependentista. M'esforçaré per ser l'alcaldesa de tots els barcelonins i totes les barcelonines.

I a tots els regidors, a totes les regidores i a tots els grups municipals els demano que fem conjuntament aquest esforç, que acabem amb els missatges de les amenaces, dels ultimàtums, de les manques de respecte, de situar-nos els uns contra els altres; que cadascú s'expressi com vulgui, només faltaria! Que cadascú defensi les idees que consideri, però sempre respectant els altres i deixant-nos d'atacar.

El meu compromís més important avui aquí és no alimentar més aquesta forma de fer política i, al contrari, estendre la mà a tothom per superar aquesta dinàmica. Una dinàmica de blocs que està clar que no ens ha portat res de bo. I, evidentment, combatre, com hem fet aquests quatre anys, la judicialització de la política.

Hi ha una vella dita medieval, molt bonica, que diu "l'aire de la ciutat ens fa lliures"; espero de tot cor, benvolgut Quim Forn, que aquest curtíssim parèntesi per venir a l'ajuntament de Barcelona, la teva ciutat estimada, et faci arribar l'alenada dels centenars de milers de barcelonins i barcelonines que us volem indiscutiblement lliures, i que no són només els qui us han votat a vosaltres o a ERC, que som molts més.

La ciutat és plural i diversa, hi ha idees i interessos sovint contraposats; però deixa de ser ciutat en el ple sentit de la paraula quan la llibertat queda truncada; quan el poder s'imposa amb crueltat, amb arbitrarietat, aixafant el dissident.

Com a alcaldessa, el meu compromís amb la teva llibertat, Quim Forn; a fer tot allò que estigui a les nostres mans, igual que amb la de Jordi Cuixart, l'estimat president de l'entitat cultural més gran de la ciutat de Barcelona i de Catalunya, Omnium; igual que la de Dolors Bassa, Carme Forcadell, la de tots i cadascun dels presos polítics. No tindrem descans col·lectivament fins que no sigueu aquí entre nosaltres en llibertat.

I em comprometo amb tu personalment, Quim, que tot i les dificultats farà tots els esforços per mantenir un contacte regular per parlar de la nostra ciutat, perquè et reconeixem com a regidor de ple dret del consistori de la ciutat de Barcelona.

També els he de dir davant d'aquesta situació d'excepcionalitat que quan es vulneren els drets i les llibertats fonamentals no es vulneren, només, d'un col·lectiu, en aquest cas l'independentista, sinó que es vulneren els drets i les llibertats de tothom; amb aquesta profunda convicció democràtica davant d'una situació d'excepcionalitat, el nostre grup, Barcelona en Comú, igual que vam fer en l'anterior mandat, proposarem en el lloc que creiem més oportú, que és la Junta de Portaveus, que si de nou hi ha la majoria suficient tornarem a posar el llaç groc a la façana de l'Ajuntament mentre duri aquesta situació d'excepcionalitat; perquè entenem que, efectivament, no és gens habitual posar símbols de forma permanent a la façana de l'ajuntament de Barcelona que és la casa de tots i de totes.

Entenem, doncs, que és una pràctica molt excepcional; però és que entenem també que l'existència de presos polítics és una situació d'excepcionalitat política que no s'ha de normalitzar.

I ara parlem de la ciutat de Barcelona. Hem de posar la ciutat definitivament al centre; per endavant, tots i totes nosaltres, tenim quatre anys de mandat en què ens hem d'esforçar per donar el millor de nosaltres mateixes, perquè ens devem únicament i exclusivament a la ciutat de Barcelona i a la seva gent.

No serà fàcil, ja ho sabem; no ha estat gens fàcil en el mandat que deixem enrere; hi haurà moltes dificultats, però precisament per això som aquí, no perquè sigui fàcil sinó per entomar les dificultats. Els conflictes són inevitables en qualsevol societat humana i especialment a les ciutats; i, de fet, no sempre han de ser

negatius, els conflictes, al contrari, allò important és amb quina actitud els entomem.

Deixeu-me recordar un dels pregons més bonics que s'han escoltat en les festes de la Mercè, el que va fer Pérez Andújar en aquest mateix Saló de Cent. I Pérez Andújar, un escriptor molt estimat de la Barcelona metropolitana, definia Barcelona com *“Gente de Barcelona buscándose la vida y metiéndose en líos, porque a la ciudad se viene a eso y no a estarse quieto. Podremos estar parados, pero nunca quietos.”*

Doncs vam venir a fer això, a ficar-nos en líos. Fa quatre anys, gent comuna, gent que no havíem estat mai a les institucions, molts de nosaltres ni tan sols en un partit polític; vam fer un pas endavant, vam impulsar una candidatura i vam arribar al govern de la ciutat per primer cop.

En aquests quatre anys que deixem enrere hem governat, com deia, en situacions de dificultat, en minoria, i segur que hem comès errors, i us asseguro que ens hem esforçat molt per aprendre'n. Però també estem molt orgulloses i orgullosos d'haver fet coses que ens deien que eren impossibles; perquè a això vam venir nosaltres a les institucions, no només a gestionar millor, amb més transparència, sinó a demostrar que es podia fer molt més al servei de la gent; a confrontar privilegis, a fer que Barcelona sigui la ciutat de tot l'estat amb més inversió social, a plantar cara a l'especulació al costat dels veïns i les veïnes com no s'havia fet mai, aplicant lleis vigents des de feia anys però que ni aquesta, ni altres administracions havien aplicat, posant multes milionàries a fons voltor, a entitats financeres; aconseguint la regulació del 30% que fa que els promotors privats entenguin la idea de coresponsabilitat, i que amb l'habitatge no es pot especular i que s'ha de garantir l'habitatge assequible; desafiant privilegis consolidats durant dècades; perseguint el frau fiscal de grans empreses, que s'havia estat perdonant mirant cap a una altra banda, i que per primer cop es van trobar amb un govern que, efectivament, era lliure de qualsevol deute amb cap entitat financera o amb cap poder fàctic; desconnectant de l'oligopoli elèctric. Avui Barcelona és una ciutat més sobirana perquè té un operador energètic públic que és el més gran de tot l'estat, i ens autoabastim amb energia cent per cent verda sense dependre d'Endesa; defensant amb fermesa els drets i les llibertats al costat dels nostres veïns i veïnes, sent l'administració que més acció judicial ha fet perquè les terribles i infames càrregues de l'1 d'Octubre no quedin impunes.

Aquests són alguns dels exemples d'aquesta experiència de canvi, que ens enorgulleix profundament, dels darrers quatre anys, que no volem que quedin com un accident, que segurament és el que molts voldrien: que haguessin estat un accident passatger en la història de la nostra ciutat.

Volem quatre anys més per consolidar aquestes polítiques valentes, i que no hi hagi marxa enrere, que aquest canvi de prioritats, de formes de fer política que ha liderat la ciutadania, no nosaltres, s'instal·li en les institucions i segueixi canviant l'agenda política.

I vull recordar el mateix que vaig dir fa quatre anys, que hem dit durant tot el mandat i en campanya, i que avui dic amb més convicció que mai: tot allò que sigui que no hem fet bé ho assumim com a error propi. Però tot allò que haguem pogut fer bé, aquell horitzó que hem pogut eixamplar fent coses que no s'havien fet mai des de la política institucional, ha estat mèrit de la ciutadania de Barcelona; del seu moviment veïnal, que ha protagonitzat les millors i més importants conquestes en aquesta ciutat; dels seus moviments socials, de la gent autoorganitzada, de les entitats. És aquesta ciutadania crítica, extraordinàriament

crítica, exigent; és ella la que ha fet possible coses que es deia que eren impossibles. I, més que mai, per poder fer bé allò que hem vingut a fer a les institucions, necessitarem aquesta ciutadania organitzada i més mobilitzada i exigent que mai.

Us necessitem perquè tenim reptes enormes, els grans reptes que hem d'afrontar totes les ciutats del món el segle XXI; la lluita contra l'especulació, i no només l'especulació immobiliària, sinó també la que afecta els béns comuns i a la mateixa vida humana. La lluita contra el canvi climàtic, amb una gran transformació de Barcelona que, afortunadament, ja ha començat i que està liderant la gent més jove.

Hem de continuar liderant els canvis tecnològics; tenim l'honor de ser capital científica, i volem donar tota la força a aquesta ciutat científica, reconèixer el talent, donar-li tots els recursos per liderar els canvis tecnològics que s'estan produint a gran velocitat, i fer que siguin democràtics, que no es quedin al servei d'uns pocs, com ha passat tant sovint, sinó que, efectivament, aquests grans canvis arribin a la majoria i, especialment, a qui més ho necessita.

Volem seguir consolidant una Barcelona, com abans explicava Joan Subirats, com a ciutat d'esperança; una ciutat que en aquests anys s'ha consolidat com una ciutat que ha treballat de forma cooperativa, forma amigable i fraterna amb moltes altres capitals d'arreu del món i que, a més, ha estat referent per a moltes poblacions que veuen créixer els discursos d'odi, l'extrema dreta, el racisme, el masclisme, l'homofòbia. I, més que mai, Barcelona té l'orgull avui de ser una ciutat referent per al Brasil que pateix el racista Bolsonaro, per als EUA, la seva població i les seves ciutats que resisteixen al racista i al masclista Trump, i per a tota Europa, on creix l'extrema dreta a Itàlia, a França, però també a Espanya; també aquí, amb una força d'extrema dreta que no podem normalitzar. Hem de mantenir, doncs, aquesta política.

I, deixeu-me, aquí, *hacer un pequeño paréntesis y que me dirija en castellano, com muchísimo amor y muchísimo cariño al Madrid de Manuela Carmena. Quisiera enviar un fuertísimo y tierno abrazo a ese Madrid antifascista, el Madrid del "No pasarán", el Madrid del 15M, esa ciudad de Madrid feminista, orgullosamente diversa, que hoy está triste y preocupada. Que sepan que siempre, siempre, la ciudad de Barcelona será su ciudad amiga y estará a su lado.*

Vaig acabant. Com a primera dona alcaldessa de la ciutat de Barcelona, que vaig tenir l'honor de ser en el mandat anterior, i que tinc l'orgull, l'honor i la responsabilitat de continuar sent quatre anys més, vull enviar, també, un missatge poderós i contundent a les dones, i especialment a les nenes d'aquesta ciutat. Diu Mary Berg que les metàfores compartides que fem servir per parlar de l'accés de les dones al poder com "trucar a la porta", "assaltar la fortalesa", "trençar el sostre de vidre", o, simplement, "donar-los una empenta", subratllen, precisament, l'externalitat femenina respecte als llocs de poder real. Les dones que arriben al poder es veuen com persones que trenquen barreres, o bé que agafen una cosa a la qual no acaben de tenir ple dret.

Durant aquests quatre anys he sentit molta gent, i també molts polítics, dient-me que hauria de vendre verdura o peix, o que hauria de ser hostessa. Amb tot el meu respecte per aquestes professions imprescindibles per a la vida, per a la reproducció de la vida, sense les quals cap de nosaltres estaria aquí, vull llançar aquest missatge a totes les dones i a totes les nenes d'aquesta ciutat, i és que ocupo l'alcaldia de Barcelona amb tot l'orgull, amb tota la fermesa, sense demanar permís a ningú; perquè les dones també hem vingut a manar i a ocupar tots els

espais de poder sense haver-nos de justificar. No oblidem mai qui som, d'on venim i per a què estem aquí.

No oblidem, sobretot, els milers de persones anònimes, invisibles, que cada dia lluiten per sobreviure, també, a la nostra ciutat; una ciutat molt bonica, de la qual és un orgull ser l'alcalde. Però també una ciutat imperfecta, una ciutat a qui li queda molt de camí per ser una ciutat realment justa.

Per tant, sense cap autocomplaença i amb tota l'exigència, avui vull dirigir-me als milers i milers de persones, a la majoria de la població, que encara lluita contra lleis injustes, contra una desigualtat estructural, contra una injustícia a què no ens resignem.

No oblidem les "Barcelones" de Montalbán, amb una història subalterna contra-hegemònica dels qui no l'han poguda escriure; no oblidem la ciutat de Carles Capdevila, una persona estimadíssima a la nostra ciutat que, lamentablement, vam perdre, ens va deixar en el mandat anterior, que en recordava que a aquesta ciutat li queda molt per fer per estar a l'altura dels seus nens i nenes, per fer una ciutat realment saludable i amable.

La ciutat de Carmen Juárez, també una altra pregonera de fa poc, que ens parlava de la importància de les cures a la nostra ciutat, i de com aquestes cures estan sent realitzades per persones absolutament precaritzades, en alguns casos en condicions de quasi esclavitud, evidentment, gairebé totes dones i migrants, amb una llei d'estrangeria racista que lluitarem per canviar.

No oblidem que estem aquí per la Barcelona de Maria Salvo, de la lluita per la democràcia, dels republicans i les republicanes que ho van arriscar tot, la vida, la salut, que van patir tortures perquè avui nosaltres poguéssim ser aquí.

No oblidem totes les dones rebels i que han estat protagonistes i que han fet aquesta ciutat encara que no estiguin prou reconegudes en els nostres carrers i les nostres places.

Reivindiquem la Barcelona de la majoria, la Barcelona de la gent invisible, la de la gent que ha de lluitar cada dia per fer-se visible; de les persones sense sostre, de les persones autònomes, dels petits comerciants, de les famílies *monomarentals*, de les persones amb discapacitat, amb diversitat funcional, de la comunitat LGTBI, de tantes i tantes diversitats que, en realitat, són la normalitat d'aquesta ciutat encara no prou reconeguda.

La ciutat, també, de l'Ousman Umar, de Marie Faye i de tants i tantes altres –de fet una quarta part de la població de la ciutat són persones d'origen migrant– que estan fent la ciutat, que estan donant el millor de les seves vides i que encara ara pateixen un racisme institucional que ens comprometem a combatre amb totes les nostres forces.

Volem reivindicar la Barcelona valenta que acull a cada una de les persones que combaten el racisme als barris; i que acull, amb la valentia del vaixell Open Arms que, sempre, sempre, serà el nostre exemple i al qual ens voldrem assemblejar.

És la mateixa Barcelona que em va tornar a enamorar, amb tota la força. Jo ja m'estimava aquesta ciutat, però em va tornar a enamorar de forma irremeiable quan va patir un dels pitjors cops que es poden sofrir, que va ser l'atemptat de la Rambla, al cor de la ciutat de Barcelona, que no oblidarem mai. Aquell va ser un cop duríssim, i avui aquí vull recordar a totes i cadascuna de les víctimes mortals, les persones ferides en aquell terrible atemptat.

També vull recuperar, i recordar amb tota la força i l'emoció, la resposta exemplar, no ja d'aquest ajuntament, dels servidors públics, que sempre han anat més enllà del compromís de la feina per fer tot allò que estigués a les seves mans

per servir aquesta ciutat, especialment en el moments més durs. Però vull recuperar la resposta que va donar la ciutat, on a diferència d'altres llocs no s'hi va instal·lar la por, ni l'odi, ni la desconfiança cap als nostres veïns i veïnes. Tota Barcelona va sortir en massa per dir que no es deixaria prendre ni la ciutat ni els valors; per dir que som una ciutat de pau; una ciutat orgullosament diversa, compromesa amb els drets humans, i que ningú no ens prendrà la nostra ciutat.

Amb aquell exemple d'amor infinit i de fortalesa, jo em comprometo a deixar-me la pell per estar a l'altura d'aquest càrrec, un dels més bonics que es pugui imaginar: ser alcaldessa de la ciutat de Barcelona.

I abans d'acabar, en clau estrictament personal, m'heu de permetre que expressi moltíssim agraïment a la meva família; m'acompanyen la meva mare, les meves germanes, el meu company, els meus fills, que en un mandat duríssim, que ens ha exigit treballar vint-i-quatre hores set dies a la setmana, han fet possible que jo estigui aquí. Moltíssimes gràcies!

I, per sobre de tot, visca Barcelona! Visca totes les barcelones! Visca la Barcelona feminista i orgullosament diversa!

Moltes gràcies!"

Finalment, la Banda Municipal interpreta l'himne "Els Segadors", el qual canten, dempeus, el Consistori i el públic assistent.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les dinou hores i cinquanta-set minuts.